

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra RISTESTENEN

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 335. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262121104/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

og forlode Nordfeld med faste Forsætter og høit-flyvende Forhaabninger.

Man skulde nu troet, at disse to unge forelskede Svende, da deres Sind var saa opflammet, let vilde komme til at kives paa Veien, medens de, hver paa sin Kleppert, travede hjem til Borre. Ingenlunde! De bare intet Nag til hinanden, og meddeelte hinanden i al Hjertelighed deres Planer til at naae det Maal, hvorefter Begge stræbte. Det gik forsaavidt ret vel an, som disse Planer vare af den Beskaffenhed, at de ikke kunde krydse eller hæmme hinanden indbyrdes. Den Ene byggede paa sin Credit ved Hoffet, den Anden paa sin Credit i fremmede Lande og Byer. Medens de nu paa Veien hver for sig udviklede Vensnen og Medbeileren disse Støttepunkters Styrke og Paalidelighed, kunde de ikke lade være, i Hjertet at lee inderligt af Medlidenhed over Modpartens Svagheit og det Urimelige i hans Forhaabninger.

Da nu denne begeistrede Stemning hjemme var dalet og havde sat sig til Ro og Eftertanke, skulde man have troet, at Ængstelse og Modløshed vilde have indfundet sig. Tvertimod! *Claus Boel*, der endnu ikke havde tiltraadt sit Borgermesterdom, erklærede sin Fader, at han maatte gjøre endnu en Reise til Kongens Hofleir; og *Niels Studtmann* ordnede sine Sager hjemme, paabød sine Folk dobbelt Iver og Agtpaagivenhed, gik ombord paa sin egen Skude og styrede ad Tydskland til.

Den Eneste, der var nedbøiet og modfalden, var den smukke *Kristense Boel*, der sad ganske bleeg derhjemme og vædede den Hør, hun spandt, med sine Taarer. Thi uagtet Kræmmeren var venlig og god imod hende, spøgede og var glad i hendes Sel-

skab, gav hende smukke Sager, hvergang han kom hjem fra en Reise, saa havde alt dette dog ingen rigtig Art; det havde kun den broderlige, lunkne Varmegrad, og hendes Hjerte brændte jo i lys Lue. Hans flittige Besøg paa Nordfeld og hans pludselige Bortreise og Grunden til begge Dele, der ikke blev hende dulgt, var færdig at knuse hendes unge Hjerte. Den gamle *Mikkel Boel* gjorde Alt for at trøste hende og skjenkede hende blandt Andet en deilig Bønnebog, velforgylt og fuld af skønne, malede Billeder. Men, ak! den havde ikke ret nogen Lægedom for det Slags Hjertevee, der omspændte hende, og hendes Fader saae med inderlig Bedrøvelse paa, hvorlunde hun gik omkring med matte Øine og falmende Kinder. Men denne Bedrøvelse skulde endnu blive større.

Hr. *Claus Boel* kom nemlig efter en uformodet kort Tid tilbage fra sin Reise til Hoffet, og man saae tydeligt paa hans hele Tee, at de Forhaabninger, han saa stolt havde bygget paa de Stores Venskab, ganske vare strandede. Man saae ham vandre stum og alvorlig henad Gaden, og i Raadet faldt han saa ofte i dybe Tanker, at hans Sidemand tidt maatte støde ham paa Albuen.

Ogsaa *Niels Studtmann* kom hjem langt snarere, end man havde ventet ham. Han syntes vel tilmode; men hans Ansigts Glæde laae dog ligesom bag et Slør, og til Ord var han ikke saa rap, som sædvanligt; kort, han var som den, der bærer paa en Hemmelighed. Han besøgte slet Ingen af sine Venner i Byen, men drog derimod næste Morgen tidlig til Nordfeld.

Den gamle Herre var just fraværende og ventedes ikke hjem før næste Dags Middag; og dette var